

Bogár László: Illiberális demokrácia

2014 július 31. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Ahogy hagyománnyá vált Orbán Viktor tusnádfürd?i beszéde, úgy vált hagyománnyá a liberális ellenzék e beszédekhez kapcsolódó felháborodása is. A leghevesebben támadott toposz most éppen az „illiberális demokrácia” kifejezés használata volt, amit egyébként ?k konstruáltak.

Magában a felháborodásban és a támadásban amúgy nincs semmi meglep?, hisz a világ, amelyben élünk, egy globális dimenziójú, folyamatos verbális polgárháború színtere. Ennek a harcnak az a lényege és legf?bb tétje, hogy ki birtokolja a közbeszédet meghatározó értelmezési keretet, illetve fogalomkészletet, s hogy ki tartsa ellen?rzése alatt azokat az elbeszélési módokat, amelyek az emberek véleményalkotásának alapját képezik. Mindez azért dönt? fontosságú, mert korunk világa olyan többszörösen összetett komplex rendszer, amelyr?l ma már senkinek nincs, és nem is igazán lehet megalapozott véleménye. Ráadásul szinte minden vélt vagy valós tudásunk és információnk valamilyen közvetít?n („médián”) keresztül jut el hozzánk, és legtöbbször aligha ellen?rizhetjük annak „valódiságát”.

A legtöbb társadalmi, gazdasági, környezeti, energetikai vagy éppen hadászati, biztonságstratégiai kérdés olyan bonyolult, hogy valójában nem is lehet ezek mindegyikében egyaránt járatos bármely polgár. Ha volna merszünk ezzel szembesülni, akkor beismernénk, hogy valójában szinte mindig egy-egy általunk preferált politikai er? „történetét” fogadjuk el az adott kérdésr?l (az egykulcsos adótól Paksig, az ukrán válságtól a cigánykérdés megítéléséig), de arra már sem id?nk, sem energiánk nincs, hogy annak utána is járjunk, hogy vajon igaz-e a történet.

Arról már nem is beszélve, hogy mentálisan igen csak megterhel? volna, ha rendszeresen ütköznünk, vitatkoznunk kellene a számunkra igazodási pontot jelent? politikai er? értelmezési keretével és fogalomkészletével is az egyes konkrét kérdéseket illet?en. Az esetek nagy részében a kényelmesebb megoldást választjuk, és eleve kirekesztünk minden olyan érvet, amely ezekre az ellentmondásokra irányítaná a figyelmet. A modern médiaelmélet ezt az általános jelenséget „szelektív észlelésnek” nevezi, és ezzel arra utal, hogy, ha egyszer „lehorgonyoztunk” egy politikai konstrukció mellett, akkor nem szívesen szembesülünk olyan tényekkel, amelyek ütköznek annak az elbeszélési módjával. A helyzet azonban mégis csak az, hogy megfelel? kommunikációs technikákkal azért csak rábírhatók az emberek vagyis a választópolgárok arra, hogy változtassanak az általuk elfogadott értelmezési kereten. (Maga a választási kampány nev? verbális küzdelem ennek a lehet?sége nélkül értelmetlen lenne.)

Az öldökl? verbális polgárháború tehát azért zajlik, hogy miként lehet a nagy választói csoportok világértelmezési logikáját radikálisan átalakítani. Az a tény, hogy az SZDSZ az 1990-es választásokon több mint egymillió embert tudott narratívája támogatására bírni, holott e terjedelmes választói csoport legalább kilencven százaléka ezzel lényegében anyagi, fizikai, erkölcsi, szellemi értelemben önmaga elpusztítására adta voksát. A liberálisok taktikája éppen erre az egyszer?, de a jelek szerint akkoriban mégis csak átláthatatlannak bizonyuló kommunikációs trükkre épült. Az SZDSZ el tudta hitetni, hogy kommunista diktatúra van, és ? rendelkezik a legjobb megoldási javaslattal arra nézvést, hogy ebb?l hogy lehet gyorsan, könnyen, olcsón liberális demokráciába átmenni. Ezt volt hivatott kifejezni a „tudjuk, merjük, tesszük” hármas jelszava. A valóság ezzel szemben az, hogy a 80-as években ugyan kétségtelenül diktatúra volt Magyarországon, csakhogy ez nem a „kommunisták”, hanem az IMF által képviselt globalizmus, illetve a politikai és gazdasági életben akkor már meghatározó szerepet játszó „proto-SZDSZ”

diktatúrája volt. Az SZDSZ tehát valójában ahhoz kapta meg a felhatalmazást az 1990-es „szabad” választásokon, hogy az addig rejtett diktatúráját nyílt és pusztító diktatúrává tegye. Igaz, hogy kormányra nem került, de az Antall-kormányban is meghatározó pozícióban lev? „liberálisokon” keresztül, mindenféle felel?sség nélkül, valójában ? „kormányzott” 1990 és 1994 között is. Pontosabban „demokratikus” körülmények között gyakorolta máig ható következményekkel járó pusztító diktatúráját. Még az általa szervezett, taxisblokád néven elhíresült államellenes puccskísérletet is képes volt a „liberális demokrácia” gy?zelmeként ünnepelni. Mindebb?l összességében az következik, hogy a „liberális demokrácia” valójában a globalizmus planetáris diktatúrájának lokális kivitelezése volt csupán. Ezért, amikor Orbán Viktor illiberális demokráciáról beszélt, akkor nagyon is óvatosan fogalmazott, mert valójában a „liberális demokrácia” nem más, mint fából vaskarika, azaz a globalizmus és helytartója, az SZDSZ alig rejtett diktatúrája.

Az elmúlt több mint négy év pedig éppen arról szól, hogy ennek az alig rejtett diktatúrának, ami „liberális demokráciaként” nevezi meg önmagát, hogyan lehetne legalább a legpusztítóbb következményeit enyhíteni.

A „liberális demokraták” elemi erej? felháborodása egyfajta „immunreakció” arra a kísérletre, amely korlátozni szeretné diktatórikus hatalmukat. Indulataikat fokozza, hogy eddig kényelmesen manipulálgatták a magyar választók táborát, de ez ma már kevésbé lehetséges. Pech.

Bogár László – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló